

ne Sang. Han havde dengang staaet udenfor et Havehegn og længtes ind. Nu sad han indenfor, men — hvad hjalp det ham? Han følte sig tilovers som en ubuden Gæst. Saadan var nu engang hans Skæbne. Han var og blev en fredløs Fremmed paa ethvert Sted, hvorover Barndomshjemmets Aand hvilede.

Da Sangen var tilende, foldede Præsten Hænderne og bad Fadervor. Saa blev der sunget endnu et Par Sange, hvorefter Vognene kørte for Døren.

Da de Fremmede var borte, satte Præsten sig ind i Havestuen til sin Kone med sin Aftenpibe og gav sig til at tale om de bortdragne. Inger var ogsaa tilstede. Hun havde allerede sagt Godnat; men da hun paa Vejen til Døren hørte Faderen nævne Pers Navn, gav hun sig noget at bestille henne ved et Nodeskab.

Pastor Blomberg udtalte sig ganske anerkendende om Per og hans Evner. Endogsaa hans Ydre gav han sig til at rose i ret stærke Udtryk. Men da blev Præstefruen pludselig urolig paa Grund af Datterens Tilstedeværelse.

„Hvad er det, du har for, min Pige?“ ... Se nu at komme i Seng“ — —

Per forholdt sig meget stille under hele Hjemkørslen; og Hofjægermesterinden — der anede Grunden til hans Indesluttethed — lod ham være uforstyrret og gav sig til at tale med sin Søster om huslige Ting.

Da Vognen var kommen et Stykke paa den anden Side af Borup By, gik der en høj Mand forbi ude paa Vejkanten. Per saae ham ikke, men Hofjægermesterinden greb sin Søster i Armen og sagde:

„Det er jo Pastor Fjaltring!“

Per strakte sig ud over Vognkanten og fik Øje paa en høj, slank Skikkelse, netop som dens Omrids udviskedes af Mørket.

„Var det den gale Præst?“ spurgte han.

„Ja, — nu er det hans Tid. Det siges, at han undertiden gaar her frem og tilbage paa Vejene hele Nætter igennem.“

Per sank tilbage til sin forrige Tavshed. Idet han i Tankerne